

DE ZWARTE

blad voor observanten

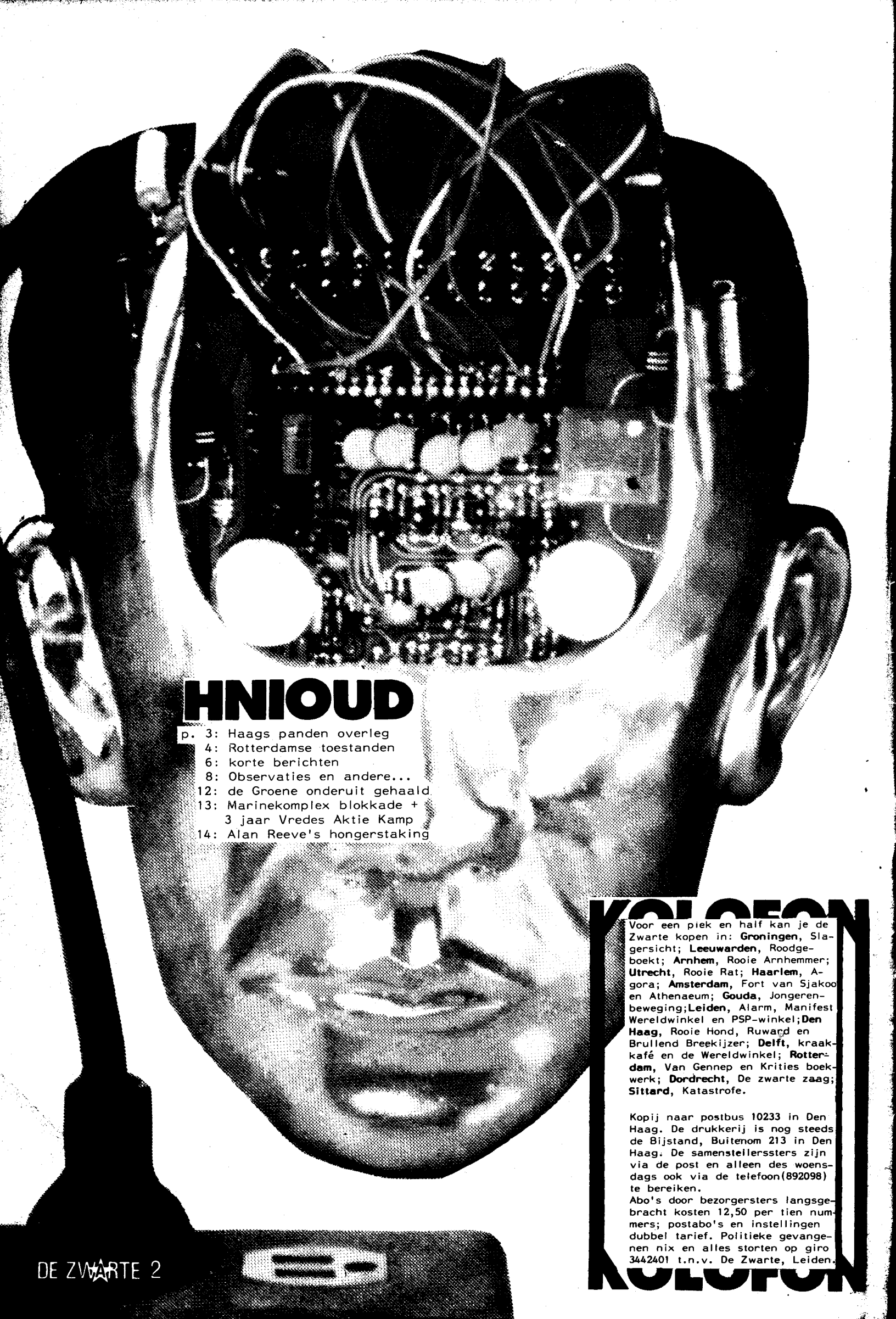
nr. 63

3 okt. 86

hfl.1.50

o.a.:
observaties
rotterdam hééft ut
groene nog groener

HNI OUD

- p. 3: Haags panden overleg
- 4: Rotterdamse toestanden
- 6: korte berichten
- 8: Observaties en andere...
- 12: de Groene onderuit gehaald
- 13: Marinekomplex blokkade +
3 jaar Vredes Aktie Kamp
- 14: Alan Reeve's hongerstaking

Voor een piek en half kan je de Zwarte kopen in: **Groningen**, Sla-gerszicht; **Leeuwarden**, Roodge-boekt; **Arnhem**, Rooie Arnhemmer; **Utrecht**, Rooie Rat; **Haarlem**, A-gora; **Amsterdam**, Fort van Sjakoen Athenaeum; **Gouda**, Jongeren-beweging; **Leiden**, Alarm, Manifest Wereldwinkel en PSP-winkel; **Den Haag**, Rooie Hond, Ruwaard en Brullend Breekijzer; **Delft**, kraak-kafé en de Wereldwinkel; **Rotterdam**, Van Gennep en Krities boek-werk; **Dordrecht**, De zwarte zaag; **Sittard**, Katastrofe.

Kopij naar postbus 10233 in Den Haag. De drukkerij is nog steeds de Bijstand, Buitenom 213 in Den Haag. De samenstellerssters zijn via de post en alleen des woensdags ook via de telefoon (892098) te bereiken.

Abo's door bezorgersters langsgbracht kosten 12,50 per tien nummers; postabo's en instellingen dubbel tarief. Politieke gevangenen nix en alles storten op giro 3442401 t.n.v. De Zwarte, Leiden.

verslag van de vorige vergadering op 23 september.

Er waren redelijk veel panden aanwezig, zeker vergeleken met de vergaderingen voor de zomer. Aanwezig waren: Sirene, K'81, Blauwe Aanslag, Brullend Breekijzer, Van Speijk 75, Van Speijk 50-56, Korte Lombard, de Raamstraat, Prinsegracht 41, de Trompstraat, de A. Paulonastr.

De agenda was deze keer beperkt, de uitwisseling van nieuws en de onderlinge kennismaking des te uitgebreider. Nuttig en gezellig dus! Een verslag is daardoor wat moeilijk. Wel wat algemene oproepen en aankondigingen.

- Binnenkort dus, de landelijke kraakdag in verband met de invoering van de **leegstandswet**. De animo om het een en ander te gaan kraken is groot. Wil je meedoen loop dan even in het B.B. binnen voor informatie over meer konkrete plannen.

- Het Brullend Breekijzer is nog altijd 5 dagen per week kafé, wo t/m zo avond vanaf 10 uur, maar daarnaast ook doorlopend kraakspreekuur en op vrijdagmiddag kraak-, tegengas-, en VIC-klachtenburo. Alarmlijn en doorgeven van nuttige informatie: tel. 603062 (geen axes en kraken door de telefoon, gaarne).

-Er is ook een **leegstandslijst en gegevens over spekulanten**, en men ziet de dossierlijst graag groeien: ALLES DOORGEVEN DUS!!

- Informatie over de **voordeurlerskorting** kun je krijgen bij: Kees, Huize Sirene, Buitennom 7, tel: 891275; Blij de Wetswinkel, Hoefkade 542, tel: ma-vr, 10-12 uur, 803716. En bij: het LOBH, 015- 146760.

Tot ziens op het volgende Pandenoverleg. Kun je niet geef dan toch even een berichtje door dat je of jullie pand wel geïnteresseerd zijn.

OPROEP PANDEN-OVERLEG

DEN HAAG

HAAGS PANDEN OVERLEG, oproep voor een vergadering op **donderdag 9 oktober om 20.30** in **huize Sirene**, buitenom 7, Den Haag.

Vanwege de komende **landelijke kraakdag** nog een voorbereidende vergadering van de haagse panden en alle andere belangstellenden (woningzoekenden bijv. en de politie kan wel thuis blijven).

Verder kan weer ter sprake komen wat de vorige vergadering is blijven liggen en wat er verder nog ingebracht wordt.

Geef het weer zoveel mogelijk door aan mensen en panden die er vorige keer nog niet bijwaren.

In het volgende nummer van de Zwarte gaan we eens een oude draad oppakken (van het Grondarchief) door eens een overzichtje te geven van haagse panden. Dat is een prettiger overzicht dan de vaak heersende indruk dat er in de residentie geen zak meer gebeurd. Het kraken tiert hier welig, alleen de stilte eromheen is oorverdovend.

rotterdamse

Dinsdag 16 september, Prinsjesdag.

Aan de Westersingel 6 werd een kantoorpand gekraakt. Dit pand ging onmiddellijk dienst doen als werklozen-axiecentrum, en bovendien een onderkomen ging bieden aan tal van activiteiten, zoals: teater, optreden van bands, alternatief restaurant, kaffee, vergaderruimte, taalles, etc. Er wonen nu 6 mensen, die een woongroep opgezet hebben en druk bezig zijn met de inrichting van het pand.

Driessen, werkzaam bij makelaar Zadelhoff, kwam op de dag van de kraak langs. Hij beweerde net die dag een afspraak te hebben met een potentiële huurder om het pand te bezichtigen. Volgens hem waren er twee gegadigden, met een restauranthouder zou hij bijna rond zijn. Driessen beriep zich op goedlopende afspraken met de krakersters van de Vollenhovenstraat (?!), ook van Zadelhoff. Iets van, als je eruit gaat wanneer het pand daadwerkelijk verhuurt wordt dan mag je zolang blijven zitten.

Achttien september komt er een brief binnen van een zeer gerenommeerd advocaat, A. de Vries. Hij vraagt namens de eigenaar, B.V. Exploitatiemaatschappij Scherpenhoff I, de krakersters op te roeten, zoniet dan zou een kort geding volgen. De datum had hij uit voorzorg al met de rechtbank afgesproken. De brief was gedateerd op 16 september, de dag van de kraak, er wordt nog niet gerept over een huurder.

Vierentwintig september komt de deurwaarder met de dagvaarding. Wat nu! Niks geen restaurant-houder of bamikoker: in de dagvaarding beweert advocaat De Vries dat de eigenaar een schriftelijke huurovereenkomst heeft gesloten met de Stichting Centrum voor vrijwillige en Professionele Maatschappelijke Dienstverlening, per 1 oktober en onder de verplichting het gehuurde leeg op te leveren.

Wat is dat voor iets, die stichting oftewel het CVD? Na enig zoekwerk en bellen blijkt het CVD een gewichtig apparaat, dat tal van hulpverlenende instanties onder zich heeft: Slob, Van Speyk, BAW, AHC, AHC-Zuid, crisiscentrum, FIOM, CVV, VVB, Projekt Tijdelijk Wonen, en voordien Wegloophuis Rotterdam. Te gek natuurlijk dat de Westersingel ontruimd zou moeten worden voor deze stichting: gedwongen ontruimden geven wij hulp wanneer zij er omvragen, zolang je nog niet ontruimd ben, ben je ons probleem niet.

Telefonisch contact levert geen duidelijkheid op: het CVD weigert een gesprek met de krakersters, en verwijst naar de makelaar.

Maandag 29 september wordt het kantoor van het CVD bezet. De directeur is nu wel bereid tot een gesprek, of in ieder geval, hij spreekt: het CVD blijkt al vanaf april gegadigde voor het pand Westersingel 6. Het CVD zoekt huisvesting voor het FIOM, Slachtofferhulp misdrijven en de Algemene Hulpcentrale. Het FIOM zit nu in een pand waarvan het huurkontraakt afloopt per 1 januari en moet per 1 december kunnen verhuizen. De directeur van het CVD denkt twee maanden nodig te hebben voor het inrichten van het pand, met name is de plaatsing van een telefooncentrale van belang: zonder deze zouden de instellingen niet kunnen werken. Vandaar dat het CVD per 1 oktober de vrijheid wil hebben om over de huur te beslissen. Tijdens de bezetting gaf de directeur van het CVD, na langdurig doorvragen, toe dat er geen huurovereenkomst bestaat. Wél is inmiddels overeenkomst bereikt over de huurprijs en over de vraag wie de kosten van de verbouwing moeten betalen. Deze overeenkomst dateert van ná de kraak, de verbouwing wordt nu via het CVD uit een gemeentepotje betaald.

Niet duidelijk nu is of deze directeur de waarheid heeft gesproken: in het gesprek met de krakersters beweerde hij niet te weten wie de eigenaar van het pand is, terwijl hij met diezelfde eigenaar in onderhandeling was en loog hij meerdere malen over het al dan niet bestaan van een huurkontraakt. In ieder geval sloot het kordon zich al op de dag van de kraak zélf. De bereidwilligheid van een, oppervlakkig gezien, toch zo sociale instelling als het CVD om daklozen op de Westersingel te maken, is op z'n minst opvallend. Onze directeur verklaarde verder nog, niet geïnteresseerd te zijn in eventuele bindingen van de eigenaar met Zuid-Afrika: de zaken worden met de makelaar geregeld!

Ook het FIOM werd met een bezoekje vereerd: geen vrouw, maar een man die je te woord staat. Een hoop geblabla en weinig nieuws. Niet bemoeien met de achtertuinpolitiek van de makelaar en het CVD, is het devies.

TOESTANDE

Juridische bijstand voor het kort geding schijnt niet verkrijgbaar te zijn: Ton Rijnsburger van Advokatenkollektief Noord weigert zijn medewerking te geven, vanwege de volgens hem minieme kansen om het geding te winnen. Om dezelfde reden weigert het Buro van Rechts-hulp een toewijzing te verlenen. In concreto betekent dat dat een advocaat nu zelf betaald zou moeten worden. Verschijnen voor de rechtbank kost al f250,- Leo van Die, een advocaat die wel advies wil geven, verklaart niet te zullen procederen zonder poen.

Dit alles wil niet zeggen dat de strijd voor het behoud van het pandopgegeven wordt. Vooral de CVD en het F10M zullen en moeten onder druk worden gezet om zich terug te trekken als huurder. Het

Kort geding dient 8 oktober 10.30 uur, Gerechtsgebouw Noordsingel 113/117

Kraakactie begin van protestweek

Het Oude Westen — De actiegroep Crisiscomité West is gisterochtend een actieweek begonnen met het kraken van een kantoorpand aan de Westersingel. Met een groep van ongeveer dertig personen namen ze bezit van het pand dat de avond tevoren al was opengebroken.

Deze kraakactie is bedoeld om aandacht te vestigen op andere activiteiten van het comité tegen plannen van het nieuwe kabinet. Het Crisiscomité is tegen de stijging van de loonlasten, het korten op sociale voorzieningen, de legitimatieplicht en de vreemdelingenwet.

Aanvankelijk wilde het Crisiscomité het oude politiebureau kraken. Dat werd verhinderd, omdat juist begonnen is met de verbouwing hiervan.

Vandaag is er een fietstocht langs 'besmette bedrijven'. Deze tocht voert van het Hofplein via de Willembrug naar de Brielselaan en vervolgens naar de Maastunnel. De actievoerders gaan tijdens deze tocht langs bedrijven die bijvoorbeeld investeren in Zuid-Afrika of militaire opdrachten uitvoeren.

Gedurende de rest van de week zijn er in het kraakpand tal van activiteiten zoals een benefietconcert, sprekers en theater. Donderdag staat er een geheime actie op het programma tegen een 'besmet bedrijf'

Het is nog niet duidelijk wat het actiecomité met het gekraakte pand doet, na de actieweek.

KORTE BERICHTEN

bajes mani

Vrijdag 24 oktober 1986 te A'dam
Spuistraat 216 (Vrankrijk)

Thema GEVANGENIS EN DWANGARBEID

Hierbij nodigen wij u uit tot het bijwonen van deze manifestatie. Deze manifestatie wordt georganiseerd op initiatief van het Solidariteits Committee van de Stakende Gevangenen tegen Onderbetaling, en is ter ondersteuning van solidariteit met de strijd van de gevangenen tegen hun uitbuiting, hun arbeidsplicht van f5,25 per dag en vele andere wantoestanden

in de gevangenissen. Over de hierna volgende onderwerpen zal op deze avond gesproken worden.

- Resultaat van de muren
- Vrijheid van meningsvorming en meningsuiting
- Vrijheid van informatiewerving, kimmunikatie en privacy
- Door beledigende en neerbuigende behandeling worden veroordeelden en afgestraften haatdragend
- Huwelijken/ vriendschapsrelaties
- Arbeidsverhoudingen
- Dwangarbeid en verplichte arbeid in gevangenissen is verboden (ILO Geneve en UN-Charter)
- Carrièremogelijkheden
- Kosten
- Strafrecht is wetboek en gevangenis
- Is vechten tegen criminaliteit rechtvaardig?

Het voorlopige programma van de manifestatie 24-10-'86 is als volgt

- Diareportage van Delikwentie en Samenleving
- Spreker van de Bond van Wets-overtreders
- Informatiestands van diverse organisaties, politieke partijen, vakbonden, buitenlandse organisaties
- Afsluiting van de avond door een muziekgroep

De opbrengst van de avond is ten behoeve van de Stakingskas van de gevangenen gironummer 36 35 025 t.n.v. B.W.O. te Groningen

Voor meer informatie kunt u zich wenden tot:

- 020-262184 woensdag 's middags 13.00-15.00u (Linda)
- 030-310293 woensdag/vrijdagavond 19.00-21.00u (J. Welbergen)

of schriftelijk Solidariteits Committee van de Stakende Gevangenen tegen Onderbetaling, Postbus 3359, 1001 AD Amsterdam.

N O O O

PERSBERICHT
20 SEPTEMBER 1986

"EERST BROOD EN SPELEN DOEN WE ZELF WEL"

Een groep mensen verenigd onder bovenstaande naam vindt het dringend noodzakelijk dat er bezuinigd gaat worden in Nederland. Wel op een andere manier als de parlementaire diktatuur dat doet. Op het gebied van wapening en atoomenergie bijvoorbeeld vonden we dat allang, de lobby van de olympische spelen is ook zo'n miljoenenverslindend prestige objekt.

Nu weer worden mensen op een smerige manier verleid tot het steunen van deze waanzin door 19,92 te vragen in ruil voor korting "als" de spelen doorgaan en een (zeer klein) kansje op het winnen van kindermoordenaars (auto's), verdovende harddrugs (t.v.'s en videorecorders) en meer van dat soort onnodige weggoi-artikelen.

BEZUINIGEN DUS!!
Die 19.92 kunnen we zinvoller besteden!!

Een half miljoen aan prijzen zijn ons inziens zeker beter te bestemmen! een flinke bezuiniging op de produktie van geestdodende arbeidartikelen. Daarom heeft bovenstaande groep een oproep gedaan om een envelop bij de postkantoren op te halen en op te sturen. Uiteraard leeg! Eventueel voorzien van een begeleidend schrijven, want eens moeten toch ook de van Tijnen kunnen inzien dat spelen leuk is, als je het zelf doet! Inmiddels hebben honderden enveloppen zo een zinvoller bestemming gevonden.

leiden

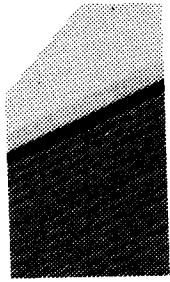
Donderdag 18 September was het kort geding tegen het sinds Juli gekraakte pand Lange Mare 39A. Meester Bos, de advocaat van de eigenaar dacht dat-ie een makkie had, mompelde wat over spoedeisend belang, verbouwingen, onrechtmatigheid, ontruimen en leunde tevreden achterover in zijn stoel. Maar niet voor lang, want hij kreeg me daar toch een verweer voor zijn kiezen. Zo'n beetje alles wat al in de vorige Zwarte had gestaan: de ontbrekende bouwvergunning

de anonieme dagvaarding, de onderlinge verwevenheid van de bedrijven van de eigenaar en de bedrijven die zouden gaan verbouwen, etc. Ton Visser trad slechts voor één van de bewonersters van het pand op. Van een andere bewonerster was namelijk de identiteit bekend (bij de eigenaar), dus die had niet anoniem mogen worden gedagvaard. Daarom viel volgens ons ook het hele spoedeisende belang weg: zelfs als de (anonieme) bewonerster ontruimd zou worden, bleef de andere, die op naam gedagvaard had moeten worden, gewoon zitten, dus kan de eigenaar nog nix beginnen. De rechtbank-president, Mr. Offers, begon zelfs geïnteresseerd te kijken (meestal neemt die man namelijk een slaap-

houding in). Advokaat Bos van de eigenaar begon te zweten, te stamelen, in zijn papieren te graaien en was duidelijk van z'n stuk gebracht. Hij bracht in ieder geval nix zinnigs meer uit. De 25ste was de uitspraak, en ja hoor, gnuif gnuif, gniffel gniffel, juich juich.....**GEWONNEN!!!!!!!!!!!!!!** De dagvaarding werd nietig verklaard ten aanzien van de bewonerster van wie die identiteit bekend was; daarmee verviel meteen het spoedeisend belang van de hele zaak, dus geen ontruiming. Over de inhoudelijke kant van de zaak werd verder niet meer ingegaan. De eigenaar zal ongetwijfeld wel weer iets anders gaan verzinnen, maar wij blijven lekker wonen!

In Bluf! nr.237 staat een stuk over Ryesgade 58 in Kopenhagen. Daar stonden krakers 9 dagen op de barrikaden. "Jarenlang is er in Kopenhagen nauwelijks iets gebeurt, maar dit was wel een beetje teveel".

nijmegen

In de nacht van 15 op 16 september hebben ongeveer 150 mensen een kantorenkompleks, gelegen bovenop een parkeergarage, midden in het centrum van Nymegen gekraakt. Dit pand was eigendom van de stichting: Stichting Shell pensioenfonds, en gaat woonruimte bieden aan voorlopig veertien mensen. Daarnaast is er voldoende ruimte voor allerlei activiteiten

Het pand is volledig airconditioned en de firma Klimaatkontraakt te Arnhem verzorgt de machines waarvoor een kantoortje gehuurd wordt. Ondanks het huurkontraakt voor het nep kantoortje heeft de Officier van Justitie te Arnhem gekonstateerd dat er geen sprake was van lokaal- of huisvredebreuk. Water is er inmiddels maar elektriciteit wil Shell nog niet geven, ze willen het verbruikerskontraakt bij de Openbare Nutsbedrijven nog niet opzeggen.

Het plan voor de bouw van het totale kompleks is omstreeks 1971 ingediend, de aanvraag van de bouwvergunning dateert uit 1973 en vanaf 1975 is men begonnen

met de werkzaamheden. De bouw werd uitgevoerd onder de naam N.V. IMMO projekt, het geheel bevat een winkel passage, bioskoop, NMB bank, postgiro en rijkspolitie, buiten de garage en het gekraakte kantoor (kosten voor deze twee: 4½ miljoen).

In 1979 veranderde de naam van Shell Pensioenfonds spontaan in Stichting Shell Pensioenfonds met alle voordelen vandien!!! Als zetbaas gebruikt het pensioenfonds: Verbeek Vastgoedbeheer B.V. één van de groten in Nijmegen. Voor het kompleks heeft een groot pand wat in goede staat was samen met vijf kleinere moeten wijken.

Verder is er in Nijmegen weer kraakspreekuur tussen 17.00 en 18.00 uur op zaterdagen in de Grote Broek, van Broekhuizenstr. 46. tel:080- 240245 (OOK KONTAKT-ADRES)

De afzonderlijke krakersters van de MarTenburcht.

OBSERVATIES

observatie 1

de telegraaf

Kraker contra De Telegraaf over aanslagen

Van een onzer verslaggevers
AMSTERDAM, vrijdag
Berichten in De Telegraaf
en De Courant Nieuws van de
Dag over de mogelijke be-
trokkenheid van de Amster-
damse kraakbeweging, en
met name kraker J. van Lies-
hout, bij de recente bomaan-
slagen in de hoofdstad, berus-
ten op informatie van de poli-
tie.

Dat stelde namens de twee
bladen mr. M. Ruisbroek Jet-
ten gistermiddag in de recht-
bank in het kort geding dat
de kraker had aangespannen.

Van Lieshout wil rectificatie
(plus f 50.000 schadever-
goeding) voor een artikel van
25 augustus. Daarin wordt ge-
meld dat hij de nacht ervoor
in Amstelveen was gearres-
teerd, na verf te hebben ge-
klad in het Wagenerstadion.
Tevens wordt daarin de vrees
uitgesproken dat de harde
kern van de Amsterdam
kraakbeweging achter de de
bomaanslagen op 21 augustus
(bij Sloterdijk en de Bijlmer)
zit.

Mr. Ruisbroek Jetten: „Zo
bleek de Amstelveense poli-
tie, na de arrestatie van de
kraker, van mening dat hij
óók nog door de Amsterdam-
se politie moest worden ver-
hoord, terzake van de bom-
aanslagen.”

Hij stipte daarbij nog aan
dat van Lieshout zichzelf
openlijk als actief lid van de
Amsterdamse kraakbeweging
etaleert, en dat de kraakbe-
weging in het blad De Zwarte
de daders van de aanslagen
tot haar eigen gelederen re-
kent.

De advocaat van de eiser
mr. H. Kersting achtte de
publicatie „grievend en on-
rechtmatig”. Volgens hem
hadden de beide bladen zich
niet alleen op politieverkla-
ringen moeten baseren, maar
ook acht moeten slaan op zijn
— Kerstings — persberich-
ten over de arrestatie.

Uitspraak donderdag 25
september.

observatie 2

een arrestant

Hoe het allemaal kwam:

Op weg naar de plebsdemo dacht
ik nog als dat maar goed gaat.

Ik had zelfs 'n kaartje gekocht!
Ik denk dat jullie de rest wel
kennen. Spoorwegpolitie, arresta-
ties, met als hoogtepunt van de
dag het aan een bushalte ketenen
van mij (een jong schiedams ak-
tievoedertje die jullie allemaal
niet zo goed kennen). Na + 15
à 20 minuten werd ik afgevoerd
naar het politieburo. Heb m'n
naam gezegd, want het moet voor-
komen. Ze kunnen me niet zomaar
aan 'n schandpaal zetten! Maar
ja, dat doet eigenlijk niet terzake
want na 1½ uur in 'n cel
te hebben gezeten, na m'n ver-
hoor door de spoorwegrechercheur
Verstraten kreeg ik het gesprek!
(Lees en huiver)

Het gesprek 1:

Wesink van openbare orde stelde
hij zich voor (Nou ja, als 't
zwijntje maar 'n naampje hep).
"Tja die demo is niet zo'n succes
hè?"

"Als 't voor de politie nou moge-
lijk zou zijn om in te schatten
hoeveel mensen er op 'n demo
zouden komen, dat scheelt 'n
hoop in de kosten."

"We hoeven eigenlijk alleen maar
te weten als die en die wat orga-
niseert dan loopt 't uit de hand
en als die en die meegaan dan
worden er stenen gegooid."

"Wat weet jij van BONK?"

"Jij bent werkloos, weinig geld
enzo, als je maar weet dat geld
geen probleem is."

"Wat?"

"Nee, geld is echt geen probleem."

"Denk er maar 'ns over na."

Ik was verbijsterd, sprakeloos,
overdonderd. Ik deed het enig
mogelijke, ik maakte 'n nieuwe
afpraak.

Het gesprek 2:

Anderhalve week later en uit vrije
wil liep ik weer achter dat zwijn
aan, door het hoofdburo van poli-
tie te 's Gravenhage. Met in m'n
achterhoofd 't idee dat ik tenmin-
ste onkostenvergoeding zou krijgen.

"Hier is je thee."

"Je mag hier roken, hoor."

"Heb je erover nagedacht?"

"Ik wou graag weten wat de op-
laag van het blad is."
"Oh, wat gaat jou dat dan aan?"
"Nou, ik ben wel geïnteresseerd
in dat blad, in wel meer bladen,
en ik wil graag de oplaag weten!"
"Als je dat blad zo interessant
vind, dan koop je het toch ge-
woon in de boekhandel, dan maakt
het toch niet uit of de oplaag nou
100, 1000 of 2000 is. Dat vertel ik
je dus niet."
"Oh, nou ik kom er toch wel ach-
ter."

En de haak gaat erop.?

Nou Fransen, of heet je misschien
gewoon Jansen, want je belde na-
tuurlijk zeer geraffineerd met een
schuilnaam, ik ben benieuwd hoe
je daar nou achter komt. Bel nog
eens tegen die tijd.

observatie 4

de radio

22 september '86
Zoals gewoonlijk staat de radio
afgestemd op de kabelontvangst
van de 2e kamer. Er is een hoor-
zitting over een wetsontwerp ver-
bod politieke partijen. Menigmaal
valt het woord CP. Dan valt het
woord BONK. Snel een bandje erin
en hier het antwoord van Korthals-
Altes aan Schutte over een vraag
van deze over BONK.

"Dan de heer Schutte eh.....(lan-
ge pauze). Bonk, ja zeg ik zodra
we enige greep op die organisatie
hebben maar dat is vaak het pro-
bleem u weet niet welke mensen er
achter zitten en daardoor kunnen
we noch de mensen noch de orga-
nisatie aanpakken, eh hier gaat
het toch veelal om eh inderdaad
wel georganiseerd gepleegde mis-
drijven en die misdrijven als zo-
danig moeten al onze aandacht
hebben en al naar gelang wij
daarop greep krijgen zul je dus
de plegers respectievelijk het or-
ganisatorisch verband waarin deze
mensen samenwerken inderdaad
moeten aanpakken eh....."

Hij gaat dan nog verder over an-
dere vragen van Schutte ,bv.rechts-
personen en niet-rechtspersonen,
misdadensyndikaat met al dan niet
politieke bijbedoelingen en noemt
wetsartikel 140 1e lid, wetb. v.
straf. Dit is: Deelneming aan een
rechtspersoon die tot oogmerk heeft
het plegen van misdrijven, wordt
gestraft met gevangenisstraf van
ten hoogste vijf jaren.

Hij kwam nar me toe, terwijl ik
dus zat te wachten, drukte me de
hand. En toen hij los liet had ik
'n briefje van f25,- in m'n hand.
Hééél klein opgevouwen, net als
in de film. "Het is iets meer, dat
is voor de moeite." Ik zei niks,
trok m'n jas aan en liep naar de
deur, ik keek over m'n schouder,
maar hij was al weg. Ik liep
naar buiten. Een ding is zeker,
ik denk wel twee keer na voordat
ik nog 'n keer naar Den Haag ga.

observatie 3

de telefoon

's Morgens 11.00 uur in de druk
kerij. Telefoon. Ik verwacht ei-
genlijk iemand anders dan dege-
ne die ik krijg te spreken.
"Met Fransen"
"Ja, hallo" ?
"Jullie geven toch de Zwarte uit ?"
"Ja, zoiets"

"Jammer, we hadden natuurlijk
gehoopt... maar ja dat is je vrije
keuze."

"Nee, je hoeft echt niet bang te
zijn voor represailles."

"Maar wat zou je nou doen als je
'n echt gewelddadige axie tegen
't lijf liep, zou je dan wel bellen
naar de een of andere instantie?"

"Je denkt het wel."

"Eh, wat ga je eigenlijk doen nou
je toch in Den Haag bent?"

"Ik weet nog een leuk koffiehuis..!"

"...in de Blauwe Aanslag, ben je
daar weleens geweest?"

"Voor 'n concert. UB40 enzo? Ei-
genlijk vraag ik dit omdat we ei-
genlijk hadden gehoopt dat je
daar naartoe zou willen verhuizen.
Dus wat je net zei over je vrien-
den verraden enzo, dat hoeft dan
helemaal niet want daar ken je
niemand."

(Het gesprek gaat nog even door
over de spanningen en de sleur
van 't infiltrantenbestaan, de on-
demokratische beweging in de Blau-
we Aanslag, het niet willen ver-
huizen van mijn kant en besluit
met:)

"Nou tot ziens dan maar. En ik
hoop dat ik dit gesprek niet vol-
gende week in de Bluf! of de
Zwarte of wat dat betreft de Pe-
teroliehaven tegenkom."

"Onkostenvergoeding?" (hij stond
al op, ik moest er dus wel om vra-
gen.)

"Hoeveel?"

"f18,-?"

"Okee, wacht maar even in de hal."

observatie 5 de knipselkrant

Persverklaring Knipselkrant.

Betreffende Bundes Nachrichten Dienst.

"Tussen ons en de vijand een duidelijke scheidslijn trekken!".

Op 2 september 1986 is Paul Moussault, redakteur van de Knipselkrant door de Bundesnachrichten Dienst in München-Riem benaderd, c.q. onder druk gezet.

Op 2 september, 's morgens om 8.06 uur, ging bij hem thuis de telefoon en werd hem een in het Duits gesteld telegram voorgelezen. Hij moest zich onmiddellijk naar München begeven. (Zie bijlagen)

Een op zich voor Paul Moussault als zijnde journalist niet ongebruikelijk gebeuren.

In München aangekomen werd Paul even buiten de aankomsthal aangesproken door een zekere Klaus, die zich twee keer legitimeerde als zijnde van de Bundesnachrichten Dienst. "Klaus", een dertiger met grijs-witte haren, jeans en een leren jack, wilde met Paul praten, wilde een voorstel doen. Paul moest naar hem luisteren, want hij zou zich in groot gevaar bevinden.

"Klaus" stelde voor om naar een reeds besproken hotel te gaan, maar Paul wees dit alles categorisch af, snelde de aankomsthal weer in en belde zijn advocaat. "Klaus" was hierover zeer onstemd, maar hield vol. Hij wilde Paul Moussault een job aanbieden en wel: twee à drie jaren werken voor de "Dienst" tegen een flinke vergoeding, veel vliegen en chine s eten ("want dat doe je toch zo graag bij de Chinees in Groningen").

"Klaus" had München als trefpunt uitgekozen, omdat volgens hem "Je er toch diverse keren tezamen met X naar Beograd en Athene bent gevlogen" en "Eigenlijk had ik X ook hier willen vragen, maar zijn woning in Parijs is leeg", "Ik had eigenlijk gedacht dat jij hem ook wel gesmeerd zou zijn, want je hebt toch zeker wat te duchten".

Als een strontvlieg bleef "Klaus" om Moussault hangen in de aankomsthal en telkenmale weer

opnieuw vragen en opmerkingen maken, Een kleine greep uit de kollektie:

- "Wij vinden de Knipselkrant bijzonder interessant, vooral de nummers 17 en 18".

- "Toch merkwaardig dat de Knipselkrant steeds maar weer in het Umfeld van de RAF opduikt. Je kent Luitgard Hornstein en Eva toch?"

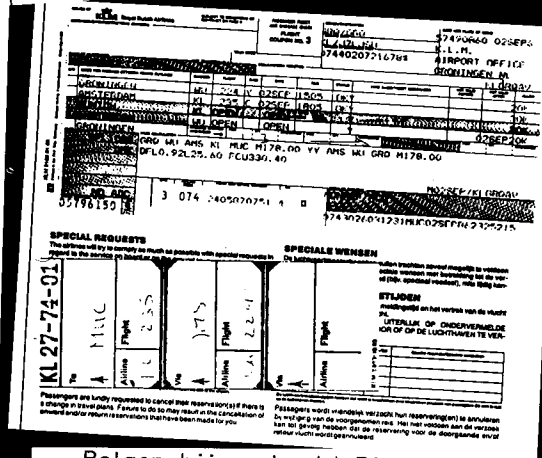
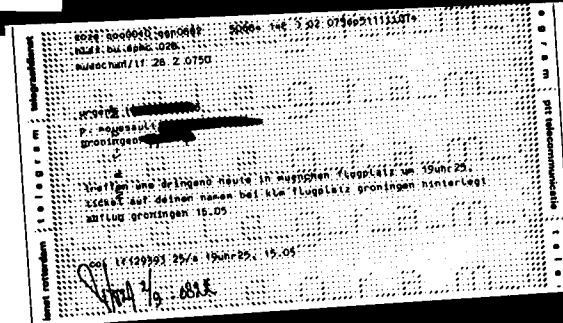
- "Jij beschikt over zoveel internationale kontakten. Je ontmoet Japanners, Palestijnen, Grieken, Engelsen en niet te vergeten

"Julie waren toch met een hele groep op het kongres in Frankfurt, hoe staat het daar mee, met x bijvoorbeeld en X en X waren er toch ook?"

- "Overigens, tussen ons gezegd en gezwegen, volgens mij is die Kikumura een agent, want hoe is het in godsnaam mogelijk dat hij nu weer vrij rond loopt in Japan, waar toch ook wat tegen hem liep. Maar goed, zeker weten doe ik het niet, want dat is natuurlijk een andere dienst, waarmee wij niets van doen hebben."

- "We vonden het niet zo geslaagd dat jullie procesakten van de zaak Kikumura hebben gepubliceerd, dat dat überhaupt mogelijk is in Nederland."

Na zo'n drie kwartier was het "Klaus" duidelijk dat er niets te discussiëren viel en hij verdween even vrolijk lachend als hij gekomen was, zeggend: "Dan wens ik je een heel goede toekomst, een toekomst waarbij de mogelijkheid hebt om lang over dit alles na te kunnen denken". En: "Beschouw het ticket maar als een prijs die je gewonnen hebt".

Belgen, bijvoorbeeld Pierre Carrette, die ken je toch goed? Je telefoonnummer lag in zijn conspiratieve woning. En Pierre Vos ken je ook".

- "Je hebt sinds enige tijd een vaste vriendenkring in de BRD opgebouwd. Je bent zelfs vaker hier dan in Groningen, je komt tegenwoordig zo vaak in X. En je vriendin woont opeens in de stad X. Allemaal zaken die ons zeer veel interesseren en waar jij met je connecties ons zeer veel over kunt vertellen."

- "Wie vertaalt toch eigenlijk de kommuniquees voor AD?"

- "Je hebt in de zaak Kikumura veroemd veel geluk gehad. Als de Nederlandse politie hem niet meteen had gearresteerd, dan was jij er ook aan gegaan. Zoiets was in de BRD niet voorgekomen."

- "Jij beschikt over heel specifieke kennis, net als je vriend Carrette, ambassades zijn tegenwoordig zo zwaar bewaakt, maar met jouw kennis, bijv. radiografie kom je al een eind."

- "Je bent nu 27, op je twaalfde jaar ben je begonnen politiek actief te worden. Je moet nu toch langzaam aan aan je toekomst gaan denken, want ja, je hebt toch zeker wat te duchten. Je hebt één keer veel geluk gehad, maar je hebt een fout gemaakt, dus Paul, wees nou toch verstandig.."

Vanaf dat moment staat Moussault onder permanente observatie, in de BRD door o.a. Kripofahndung, in Groningen spreken ze hem aan voor een vuurtje etc. Ondertussen zit de Belgiese gendarmerie ook niet stil en houdt tot twee maal toe in drie weken tijd de kameraden van Ligne Rouge aan. Hun verhoor spitst zich op twee zaken toe:

"Je kent Paul Moussault toch, waar is hij, wanneer was hij het laatst in Brussel" en "We krijgen hem wel". Behalve voor Moussault is er ook veel belangstelling voor enkele andere mensen.

Dit alles tegen de achtergrond van:

1) Op 18 januari 1985 bezochten twee BVD-beambten Paul Moussault op zijn kantoor en wilden hem spreken over de hongerstaking in de BRD, zijn vermeende kontakten met de CCC en de "legale RAF-kommando's" en beschuldigen hem ervan zelf ook "legale RAF" te zijn.

2) Eind januari 1986 probeerde de Westduitse Staatsschutz het in Frankfurt plaatsvindende kongres te verbieden op grond van een daar door de Knipselkrant en Ligne Rouge verspreide speciale uitgave over dit kongres.

OBSERVATIES

3) Paul op 4 mei 1986 werd gearresteerd, nav de arrestatie van Yu Kikumura, die op 1 mei op Schiphol was aangehouden, terwijl hij in het bezit was van een kilo TNT en zes detonators. Op grond van de reisbewegingen van Moussault, die overeen zouden komen met die van de Japanse kameraad en een getuigenverklaring van een portier, werd aangenomen dat Moussault dit alles zou hebben georganiseerd.

Intussen is de Japanner vrijgelaten wegens onrechtmatig verkregen bewijsmateriaal en bevindt Moussault zich sinds 23 mei weer op vrije voeten. Dit fiasko kunnen de smerissen natuurlijk moeilijk verkroppen.

De jarenlange propagandistische kriminalisering van de Knipselkrant en het Rood Verzetsfront is geheel mislukt. De daarop volgende stap van de smerissen de Knipselkrant met militaire middelen te vernietigen eveneens. Nu proberen ze door psychologische druk personen van elke activiteit af te houden of ze voor hun vuile praktijken te gebruiken.

De imperialistische staat der multinationals ziet zich gekonfronteerd met: een internationalisering van de klassenoorlog, een samensmelting en samenwerking van diverse guerillaorganisaties op politiek en organisatorisch gebied. Een ontwikkeling van een revolutionaire antagonistische praktijk tegen het imperialisme en haar verschijningsvormen, zoals bijv. het zionisme.

De actuele strategische projecten van de politieke, economische en militaire krachten van het imperialisme wereldwijd aanvallen!

Een ontwikkeling die zich met name in de Brd aftekent:
Beckurts - Frauenhofer Institut - Dornier - BGS - Westinghouse - BfV - Panavia....

"Wij willen nu het gemeenschappelijk offensief van guerilla en verzet, om in het formeringsproces [van het kapitalisme - red] in te grijpen.

Wij breiden de voorstelling van het front-koncept uit, op basis van onze ervaring van het laatste jaar, van de initiatieven, de offensieven en de strijd.

Het is voor ons een subjektieve sprong om het offensief nu bewust mee te helpen vormen. Wij hebben daartoe besloten, omdat we de organisatie van het front zien als ons perspectief, omdat we het belang ervan inzien, om de voorstelling van tegenmacht verder te ontwikkelen.

Hier in westeuropa kunnen we in het centrum van de imperialisten het front van het monster aanvallen en hebben zo de mogelijkheid, het gehele proces van imperialistische herstructurering te blokkeren, omdat ze zich niet ergens anders op kunnen richten. Onze basis is het proletarische internationalisme, dwz wij willen aan de zijde van de strijdenden wereldwijd westeuropa als onderdeel in de internationale klassenstrijd ontwikkelen.

Het front is zo voor ons de weg om nu al voor een bevrijd leven tegen de imperialistische prestatie en konsumptieshit te vechten, en de machtstructuren in het kollektieve proces te doorbreken; georiënteerd aan het doel steeds meer tegen het systeem te kunnen doen, de beslissende machtsstructuren te kunnen aantasten."

kämpfende einheit
sheban atlouf

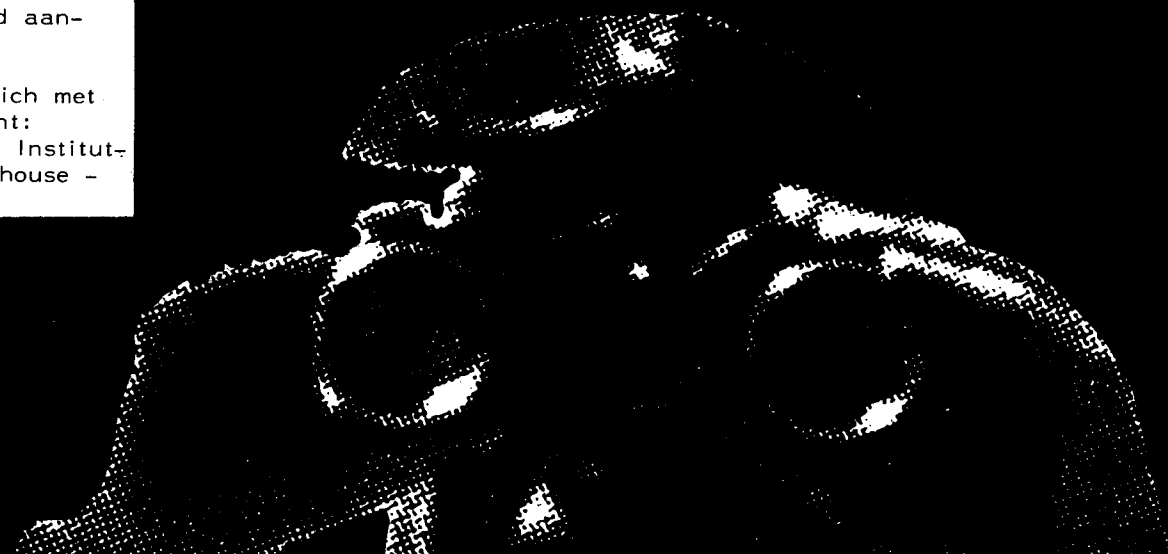
Internationaal tracht de smeris verwoed tijdschriften en bladen, die de politiek van de guerrilla en het anti-imperialistische verzet, hun klasseinhoud transporteren, kapot te maken. Contro-Informazione, L'Internationale, Ligne Rouge, Blättle, de Knipselkrant....

Deze tijdschriften hebben een belangrijke functie, omdat de communicatie aangaande revolutionaire politiek in Westeuropa noodzakelijk is.

Voor de ontwikkeling van kommunistische perspectieven in de metropolen is een revolutionaire antagonistische praktijk middel en doel. Dáárvoor heeft de imperialistische bourgeoisie angst: over deze praktijk, over deze analyse bericht de Knipselkrant. Internationale informatie en discussie is noodzakelijk, een voorwaarde, theorie als oriëntering en aanzet tot handelen in een dialektisch proces met de praktijk. Hierbij worden belangrijke bijdragen geleverd door RAF / AD, CCC, Internationale Anti-Imperialistische Brigades, FARL en ASALA...

De steen die ze hebben opgetild zal op hun eigen voeten vallen. Overwinning in de volksoorlog. De strijd is pas begonnen!

De Knipselkrant / RVF Press
Office. September 1986

DIT IS ZO ONGEVEER DE KRANT DIE WIJ WILLEN MAKEN

Groene

de
amsterdammer

DE GROENE EN Z'N AANSLAGENKULTUREN

Het onderwerp is "in". Elsevier schreef erover en kreeg een proces aan de broek, de Tijd interviewde eens een zgn. bons. De dagbladen leuterden er wat over en ook de Telegraaf kreeg een kort geding. Dus, **De Groene** maakt "zo ongeveer de krant die ze willen maken": "liberaal kwa attitude", "scherpe ogen voor de kulturele kontinuiteit", "elke vorm van populisme vreemd", "politieke en kulturele onderwerpen worden diepgravend behandeld", met andere woorden ook de Groene stort zich in "de aanslagenkultuur". Misschien verkoopt dat beter.

Het gaat namelijk niet goed met de Groene. Ik heb het blad jaren gelezen, ik geloof toch gauw zo'n 15 jaar. Het hoorde erbij. Je was het er niet altijd mee eens, maar ze sloten toch aan op de praktijk. Vietnam, Angola, Maagdenhuis en Parijs '68..

Maar de redactieleden werden onder passeerden gezamenlijk de dertig en inmiddels vermoedelijk de veertig, en danschijn je wat berustender te moeten worden. Je vrienden en familie gaan wat mompelen over dat je er toch te oud voor wordt.

Tja, vooruit, de grote vredesdemonstraties, vriendelijk en soms ludiek, waren nog wel een feest der herkenning. Weet je nog van vroeger, de Vietnamdemonstraties. En de Groene, ach we interviewen vol heimwee Daniel Cohn Bendit nog eens: "nog niets veranderd".

Het einde kondigde zich aan in de tijd dat Geert Mak begon aan te kondigen dat de kraakbeweging dood was. In een lange serie werd "t nooit meer goed tussen ons" en nam de Groene afscheid van radikaal links.

Het afscheid was wat mij betrof wederzijds. Tot je in de krant leest dat ze weer eens gebruik maken van subsidies om de zaak te redden. Met een leuk aanbod, de Groene enkele weken te koop voor een gulden. Toch nog maar eens geprobeerd. Helaas het was al niet veel, maar is nog minder geworden.

de aanslagen

Vorige week stond er naast het interview met Cohn-Bendit, ook nog een uitgebreid artikel in over de "nieuwe aanslagen-kultuur". Nog maar een nummer gekocht.

Hoe zou je dat nou doen vroeg ik me af, als redakteur van zo'n liberaal, links, krities, niet populisties (hoezo niet populisties zeg!!) blad.

Je snuffelt eens wat verklaringen bijelkaar, ontrafelt de politieke inhoud, geeft er kritiek op, op de analyse, maakt een interview met wat aktievoerdersters, zet de zaak in de kontekst van de "softere bewegingen", zoekt een histories verband en past het beroemde "hoor en wederhoor" toe.

En verdomd. Het lukt niet. Na dagen speuren en schrijven komt Hans Schoots er niet uit. Wat moet je ook als je er zo buiten staat, je kontakten niet hebt, volkomen gespeend bent van dat krities intellectuele

Hoe ver hij er vanaf staat blijkt al als hij een brandbom, die wordt gevonden naast het huis van VanThijn in oktober '85 in verband brengt met een in de arm geschoten kraker bij de ontruiming van de Schaepmanstraat. Dat gebeurde daar inderdaad óók, maar ging daarbij niet óók Hans Kok onder nog steeds niet opgehelderde omstandigheden dood!!

Nee we interviewen de heer Wiltting, de politievoorlichter die ook rond Hans Kok al zoveel onzin moest vertellen.

En we vragen wat kommentaar aan vertegenwoordigers van PSP, PPR en CPN. De partijen die zo driftig bezig zijn de massa te organiseren, waarbij ze zelfs bereid zijn om al hun kamerzetels op te geven. Deze clubs zijn tegen aanslagen, alleen waarom moet je er zelf bij bedenken.

In het artikel gaat Schoots in op de "verdachtmakingen in de Elsevier richting BONK en kraakbeweging" Onjuist allemaal vindt hij. Om vervolgens diepgravend in drie zinnen aan te geven waar de bommen dan wel vandaan komen: "uit de luwte van de kraakbeweging". Wat Elsevier en Telegraaf niet mochten schrijven van de rechter doet de Groene vervolgens nog eens over. Onbewezen.

Tenslotte de aanslagen zelf. Er wordt nog een keer mee geschermd dat "de kraakbeweging voor vol-dongen feiten wordt gesteld" al is er ook "sprake van een mate van tolerantie".

Nogmaals: a) nergens is bewezen of geclaimd dat "de kraakbeweging" verantwoordelijk is, b) de kraakbeweging was toch al jaren "dood", en c) er wordt aan niemand van die kraakbeweging ook maar iets gevraagd, dus wat beweert hij nou eigenlijk allemaal?

de verklaringen

En de verklaringen worden afgedaan met wat snieren over "verhandelingen waarin alle wereld-leed wordt behandeld" en ze zijn "overtrokken met een grauwsliuier van politiek dogmatisme". Kortom een artikel dat ook in de Elsevier geplaatst zou kunnen worden.

Het enige fragment waar hij probeert wat visie te geven is het stukje over het rechtvaardigen van de aanslagen. Er zijn volgens hem twee argumenten (waar hij ze vandaan heeft staat er niet bij, dus dat zal wel z'n eigen duim zijn).

citaat

...aan maar
... te organiseren. Er worden
twee argumenten aangevoerd om aansla-
gen te rechtvaardigen. De eerste is dat ze
weliswaar geen oplossing bieden, maar
dat je er iets mee kunt 'duidelijk maken'.
Wat en aan wie? De gemiddelde Neder-
lander zal zich niet erg serieus genomen
voelen als men hem ophefdering wil ver-
schaffen door middel van bomaanslagen.
In Den Haag weten ze al lang waarom het
gaat, maar ze doen alleen te weinig. Blijft
over: men maakt duidelijk dat men boos
is. De autoriteiten komen echter pas onder
de indruk als er velen boos zijn en - toege-
geven - dan ook niet altijd. Maar juist om
vélen te activeren werken bommen ave-
rechts.

Naïviteit

Waarmee we op het tweede argument ko-
men: als je maar lang genoeg aanslagen
pleegt tegen bij voorbeeld Shell, trekt die
zich uit zakelijke overwegingen wel terug
uit Zuid-Afrika. Dit getuigt van een zekere
naïviteit. Als er al een paar pomphouders
naar Esso overlopen is het heel wat, maar
wie kan nu in ernst geloven dat hij een van
de grootste multinationals in het stof kan
laten bijten door wat brandjes en ontplof-
fingen? De belangen die op het spel staan
zijn enorm en alleen al uit prestigeover-
wegingen kan Shell zich onmogelijk ver-
wegen voor zulke druk te zwichten. Of
oorloven voor zulke druk te zwichten. Dat
wil men de Shell 'militair' verslaan? Dat
is het gevaar van de redenering. Ze kan

Met schrik constateert hij dat men
toch niet denkt de SHELL "militair"
te verslaan. En "hopelijk zal de
nederlandse nuchterheid de over-
hand houden".

De "belangen die op het spel staan
zijn enorm" en "wie kan nu in
ernst geloven dat hij één van de
grootste multinationals in het stof
kan laten bijten".

Hier staat Hans z'n visie. De
angsthaas die van achter z'n buro
droomt van veranderingen, kenne-
lijk bij wegvallend klein-links be-
hoort, waarschijnlijk ook vindt dat
kabinetsbesluiten over bijv. de
kruisraketten, of de onwil tot eco-
nomische sancties te komen tegen
Zuid-Afrika etc. nou eenmaal par-
lementair geregeld en gesteund wor-
den en dat je je daar dan maar
bij neer moet leggen.

Een werkelijk anti-kapitalistische
en anti-imperialistische strijd wordt
niet (alleen) gevoerd vanachter
de schrijfmachine, terwijl onder-
tussen de Lubbersen en de Rudings,
de Reagans en de Gorbatsjovs de
wereld verzieken.

Terwijl de dertigers en veertigers
van de Groene veilig dromen achter
hun buro van Parijs '68 en het
Maagdenhuis wordt een man van 75
door een politiepaard voor z'n kop
geschopt (toch bepaald geen onge-
duldige jongere). DOM? WIE WEET?
Maar hij doet tenminste wat.
Schoots je hebt niets te verliezen,
alleen maar een veilige carrière.

DE GROENE KAN ONTPLOFFEN. Het
zal niet meer stof doen opwaaien
dan wat nog aan jullie schoenen
hangt van oktober '81 of misschien
zelfs nog uit '69.

Kommando Ulrike Meinhof

BLOKKADE BIJ

MARINEKOMPLEKS

De NATO had het plan opgevat om
na eerst fijn oorlogje te hebben
gespeeld, Amsterdam lastig te val-
len met een vlootbezoek. Vanaf
het moment dat die plannen be-
kend werden, is er gewerkt aan
protest en verzet tegen het
vlootbezoek. Demonstraties, prix-
axies, vredeskampen, en woensdag
ochtend een blokkade van het
marine kompleks. Daar zouden die
ochtend allemaal NATO-bonzen
de oefeningen evalueren en een
perskonferentie geven. Om 7 uur
blokkeerden zo'n 150 mensen (veel
te weinig dus) de hoofdepoort.
Binnen no-time was er een over-
kill aan maresjoessees, petten en
ME aanwezig. En natuurlijk die
kanker-stillen. In drie busjes za-
ten ze vuil te grijnzen, wachtend
tot ze los konden gaan. De maro-
sjeessee of hoe heten die dingen,
begonnen met het sleep-en trek-
werk, wat tegenwoordig meer neer
komt op slaan en schoppen. Toen
het allemaal niet snel genoeg
ging kwam de ME erbij, te voet en

te hoof. Eerst om een kordon rond
de poort te leggen, vlak daarna
chargeerden ze. Toen iedereen
wegstoot sprongen de stillen uit
hun busjes en probeerden zoveel
mogelijk langrennende mensen te
beschadigen. Een stille stond op
een jongen te loeren, en trapte hem
in één keer een dubbele been-
breuk. "Dat was presies mijn be-
doeling" zei-die toen hij even-
ging kijken of het gelukt was.
Andere mensen hadden builen,
kneuzingen en hoofdwonden. Min
of meer verbijstend droop iedereen
af. We waren gewoon met te wei-
nig mensen om nog iets terug te
kunnen doen, en de politie was
uit op een matpartij. Later is er
nog wel een lawaai-demo geweest
waarbij niet werd ingegrepen.
Er moet een keer wat gebeuren
tegen die stillen. Het wordt op
deze manier levensgevaarlijk om
wat voor openlijke konfrontatie
dan ook aan te gaan. Kijk ook
maar hoe het er bij de blokkade
van Woensdrecht aan toe ging.
We moeten weer een vuist maken,
zij zijn degenen die bang moeten
zijn!!

Het fotoboek is te bestellen door overmak-
van f 15,- plus f 4,50 portokosten op gironum-
3332968 t.n.v. Vredesaktiekamp Woensdrecht onder
vermelding van 'fotoboek'.

WOENSDRECHT

**Drie jaar Vredesaktiekamp Woensdrecht:
een fotoboek waard.**

Het Vredesaktiekamp (VAK): een ontmoetingsplaats van waaruit velerlei acties ontstaan.

Als permanente vestigingsplaats van activisten staat het kamp voor het onvoorwaardelijk NEE tegen de kruisraketten en voor de verwevenheid van samenleven en actievoeren.

Veel mensen hebben voor korte of langere tijd in Woensdrecht gewoond; duizenden mensen hebben Woensdrecht bezocht en er actie gevoerd.

Dit boekje probeert een beeld te geven van de verscheidenheid in mensen, groepen en acties; en van de steeds meer toenemende repressie.

Woensdrecht: de strijd gaat door.

Drie jaar Vredesaktiekamp

voorrpublicatie van Hongerstaking
Alan Reeve 25-2-85 - 19-4-85,
brochure van 74 pagina's,
uitgave van Steungroep Alan Reeve
p/a De Wittenstraat 73, 1052 AN
Amsterdam.

HONGERSTAKING ALAN REEVE

25-2-85 - 19-4-85

De brochure bestaat uit stukken van Alan zelf, van zijn advocaat Henk Kersting, vertrouwensarts Joop van de Pol en van Alans vriendin Thea. Verder is het verleden van Alan nog eens op een rijtje gezet, is er een beschouwing over de rol van de pers ten tijde van de hongerstaking en worden de kansen ingeschat voor Alan om nu eindelijk eens ontslagen te worden uit zijn schier onafgebroken gevangenschap. Hieronder volgt een gedeelte uit het artikel van Thea: "Zult U alles op alles zetten?". Zestien april, zeven weken is Alan dan in hongerstaking. Thea, Henk Kersting en Joop van de Pol zijn op bezoek in het Penitentiair Ziekenhuis. De notaris was aanwezig voor de formaliteiten rond Alans testament.

De notaris vertrekt, negeert al het gevangenispersoneel, maar legt wel even een hand op mijn schouder en wenst ons sterkte. Ik krijg er een brok van in mijn keel, ben niet gewend aan meegevoel binnen de muren.

Als we weer alleen zijn zegt Alan dat het testament het laatste was wat nog moest gebeuren. Fysiek is hij op Louter wilskracht houdt hem nog in leven. Hij weet niet hoelang hij dat nog redt. Ik voel me weer kwaad worden. Ik zou hem door elkaar willen schudden, tegen hem willen schreeuwen dat het er nu op aan komt, dat hij dus godverdomme nog even vol moet houden en zich niet over mag geven aan de dood.

Mijn angst voor zijn dood speelt me danig parten, wanhopig klem ik me vast aan het idee dat er in één van de komende dagen iets moet gebeuren. Ik vraag hem nog even vol te houden. De resterende bezoektijd vult zich met nog lozere kreten. Afscheid - als ik niet een van die harlekijnen hier kan bewegen een uitzondering op de bezoekregels te maken heb ik hem voor het laatst gezien. Volgende week haalt hij niet meer.

's Avonds vertelt prof. Zeegers ons dat zijn bezoek aan Alan hem heeft geleid tot de konklusie dat Alan niet gek is en dat er geen sprake is van een ziekelijk motief in zijn hongerstaking. Hij vindt niet dat Alan levensmoe is, zoals van de zijde van justitie bij herhaling gesuggereerd wordt in een poging Alan's hongerstaking af te doen als een aan idiotie grenzende zelfmoordpoging. Verder benadrukt prof. Zeegers dat er haast geboden is omdat Alan's toestand beslist kritiek is en het risico op blijvende schade levensgroot aanwezig. Prof. Zeegers zal zijn bevindingen doorgeven aan het ministerie van justitie en daarbij aandringen op een soepeler bezoekregeling. Misschien, zegt hij, kan hij een gesprek tot stand brengen.

EIGENDOM VAN HET
MINISTERIE VAN JUSTITIE
POSTBUS 20301
2500 EH 'S-GRAVENAGE
TEL. 070-707911 - 706454
REPRODUCTIE ZONDER
TOESTEMMING VERBODEN,
OOK BIJ AANBIEDING DOOR
DERDEN. 17 APRIL 1985

Als we thuiskomen hoor ik dat de foto, waar inmiddels ook al weer drie weken over gebakkeled wordt, die avond genomen is op last van de beklagcommissie. Ik moet contact opnemen met ene meneer Lelie van het ministerie van justitie om te horen waar en wanneer ik hem op kan halen.

De volgende ochtend bel ik dus meteen het ministerie. Meneer Lelie is in bespreking en blijft dat een flink aantal uren. Hij zal mij wel bellen, zegt zijn secretaresse als ik haar voor de derde keer aan de lijn heb. Als Lelie om twaalf uur belt zegt hij dat de foto voorlopig niet afgegeven zal worden en nodigt Henk Kersting, Joop van de Pol en mij uit voor een gesprek op het ministerie, 's middags om drie uur.

Ik dring aan over de foto. Lelie maakt zich er van af door te zeggen dat we het er tijdens het gesprek nog wel over zullen hebben, dat de afgifte van de foto afhankelijk is van de uitkomst van het gesprek. Hij wijst er met nadruk op dat het om een open gesprek gaat, geen garanties. Wil ik de uitnodiging overbrengen aan Henk en Joop? Ja, zeg ik en hang op. Pak meteen de hoorn weer op om Henk te bellen. De lijn is dood, ik probeer de andere toestellen in het pand, maar ook die doen niets meer. We zijn afgesloten, hoewel de rekening gewoon betaald is.

Onderweg naar de dichtstbijzijnde telefooncel bedenk ik dat dit te toevallig is, goeie timing. Ik bel Henk, breng de uitnodiging van Lelie over en vertel dat onze telefoon is afgesloten. Vanuit de Sosjale Joenit wordt de storingsdienst gebeld, die vertelt dat er al over gebeld is. Eigenaardig, bij ons vandaan heeft niemand de storingsdienst gebeld. Het nut van deze afsluitactie ontgaat me een beetje. We houden het er maar op dat het onderdeel is van de zenuwoorlog die justitie tegen ons begonnen is.

Het gesprek met het ministerie levert niets op. Onze gesprekspartners Wittop Koning, Wynia en Lelie hebben merkbaar opdracht geen duimbreed toe te geven. Ze lijken een soort rolverdeling te hebben. Wittop Koning is de harde jongen die om de drie zinnen zegt dat er geen concessies gedaan zullen worden. Wynia moet, denk ik, het menselijk gezicht van het ministerie voorstellen. Hij roept om de haverklap dat hij zich zorgen maakt, dat Alan een zorgenkindje is, maar ook hij geeft aan dat het ministerie niets zal doen. Lelie zegt niet veel, zit er wat ongemakkelijk bij. Die zal wel nooit carrière maken bij justitie.

Wij richten ons ieder op ons eigen terrein. Ik probeer Alan's standpunt zo goed mogelijk weer te geven, Henk behandelt de juridische- en Joop de medische aspecten. De voorstellen waarmee het ministerie komt zijn de naam zoethoudertje nog niet waard. Zo wordt ons alledrie om beurten gevraagd of we Alan niet uit kunnen leggen dat de bunker lang niet zo erg is als hij denkt.

Dat Alan beter weet hoe het in de bunker is dan wij met z'n zessen bij elkaar is waarschijnlijk tot op de dag van vandaag nog niet tot de heren doorgedrongen.

Ook hier op het ministerie is men alleen maar zorgvuldig bezig Alan's hongerstaking om te vormen van een protestactie tot een, op z'n zachtst gezegd, wat omslachtige zelfmoordpoging. Uit hun vragen maak ik op dat ze hem bij voorkeur gewoon gek verklaren. Een dode gek verkoopt een stuk makkelijker dan een dode hongerstaker moet je maar denken. Dat er zowel in Engeland als in Nederland stapels rapporten liggen die duidelijk stellen dat Alan geestelijk gezond is, doet blijkbaar niet ter zake.

Ook de foto komt nog ter sprake. Hij wordt niet afgegeven zolang Alan in hongerstaking is. Als hij opgeeft kan ik de foto meteen krijgen. Over wat er zal gebeuren als hij sterft wordt niet gesproken. Men heeft hiertoe besloten, vertelt Wittop Koning omdat men onder geen voorwaarde wil dat de foto gepubliceerd wordt, zeker niet met het oog op de aangekondigde demonstratie in Amsterdam. Dit in verband met de kommotie die de foto teweeg zou brengen. Als zo'n bericht ons uit bijvoorbeeld Polen zou bereiken zou iedereen schande roepen over de censuur.

Als pleister op de wonde geeft het ministerie ons nog wel een onduidelijke krabbel mee waarmee Henk en ik toestemming krijgen Alan te bezoeken als het kritiek wordt. Of Alan's toestand kritiek is zal bepaald worden door Joop, die dan om Henk en mij tot het ziekenhuis toegelaten te krijgen in overleg moet treden met de direktie.

Dat laatste geeft me de zekerheid te laat te zullen komen als het er om gaat spannen - ik denk niet dat het me mogelijk gemaakt zal worden bij Alan te zijn als hij sterft.

Donderdagochtend bel ik het ziekenhuis dat ik een bezoek wil en krijg het zowaar. Henk en ik gaan er samen heen, we zouden Alan het liefst ook samen zien om verslag te doen van het gesprek op het ministerie.

We moeten wachten, komen in de wachtkamer ook Joop tegen. Pat is nog bij Alan op bezoek. Na verloop van tijd worden we gedrieën de direktiekamer ingemanoevreerd waar direktie Kraaijeveld en adjunct-directeur Naus ons ontvangen. Het gesprek gaat langs me heen. Ik hoor Joop iets zeggen in de trant van dat hij niet fair vindt dat ik onder emotionele druk gezet word. Kraaijeveld kletst over glaasjes melk, als Alan nou maar melk met suiker dronk en Naus blaait dat hij respect voor Alan heeft, maar dat hij nou toch echt op moet houden. Naus zegt verder nog dat hij zijn aanvankelijk harde opstelling inzake de bezoeken zal laten varen, hij zal zich iets soepeler opstellen, met de nadruk op "iets". De goeiheid.

Henk en ik mogen niet samen naar Alan. Henk gaat eerst, ik mag pas later want er is op het moment geen personeel om ons te bewaken. Ik ga voor het ziekenhuis in het gras zitten, kom daar Pat tegen. Ook zij is, voor ze Alan mocht zien, door de direktie onderschept. Naus had haar verteld dat zij hun enige hoop was, omdat er met Henk en mij geen land te bezellen was. Ik stond bovendien tot in de hoogste regionen van het ministerie van justitie bekend als oproerkraaiester en was ook nog getrouwd met een gedefinieerde in Maastricht. Dat is interessant nieuws, vooral omdat ik nog nooit getrouwd geweest ben. Het is de zoveelste leugen, we lachen er maar om, maken er flauwe grappen over.

Als ik 's middags op bezoek kom wordt Alan binnengebracht op een brancard, zitten behoort niet meer tot de mogelijkheden. Hij is ver weg, ik hou het gesprek maar wat oppervlakkig, het dringt toch niet tot hem door. De bewakers melden precies op tijd dat de bezoektijd om is, maar geven ons daarna nog zeker een kwartier ekstra tijd. Aardig.

's Avonds wordt op de televisie de lotshow verstoord door mensen van de steungroep in Amsterdam, met spandoeken, posters en een prima verklaring. Pim en ik dansen na afloop als kleuters door de kamer van blijdschap, proosten met snel aangerukte blikjes bier - zo blij dat er iets doorkomt op t.v. Het is de eerste en de laatste keer.

Joop komt vrijdagochtend, 19 april, terug uit het Penitentiair Ziekenhuis met het bericht dat het een aflopende zaak is. Ik bel onmiddellijk Naus op dat ik naar Alan toe wil. Dat mag pas 's middags, precies zoals ik verwacht had dus. Alan is stervende en ik moet nog uren wachten voor ik bij hem mag. Henk kan wel meteen naar binnen, hij is, als advocaat, in ieder geval iets minder afhankelijk van de grillen van de direktie.

Ik jstbeer op en neer voor het ziekenhuis, samen met Peter. We zien bodes van het ministerie van justitie af en aan rijden, blijkbaar is men in overleg. Af en toe bellen we de Sosjale Joenit om te horen of er nog nieuws is, maar vooralsnog blijft het stil.

Als Henk naar buiten komt vertelt hij dat iedereen die een voet over de drempel zet door de direktie besprongen wordt. Ik had niet anders verwacht, bereid me erop voor dat ze nu wel alle registers open zullen trekken kwa pressie. Niet zonder reden blijkt zodra ik binnen ben. Kraaijeveld opent het gesprek door te vertellen dat een uitspraak van hem nogal vervelend was overgekomen in de pers. Hij doelt op het feit dat hij, toen Alan nog in de gevangenis zat, tegen hem gezegd heeft dat hij binnen twee weken dood zou zijn en dat dat van hem mocht. Zo had hij het niet bedoeld, zegt Kraaijeveld; het was een uiting van bezorgdheid geweest. Ik kijk hem aan, knik kort, klets maar.

Kraaijeveld vat mijn knikje blijkbaar op als een beoediging, want hij snijdt met enthousiasme het volgende onderwerp aan. Als Alan niet ophoudt, oereit hij, zal dit uitlopen op een ware menselijke tragedie en hoe moet ik daar dan mee verder leven, ik ben nog zo jong. Hij schat me zeven jaar jonger dan ik ben.

Welja joh, denk ik bij mezelf, Alan is gek en ik ben minderjarig, gewoon een stelletje idioten.

Kraaijeveld gaat helemaal op in zijn bezorgdheid over mijn levensloop. Als ik nou maar mijn best deed om Alan van zijn hongerstaking af te praten, kon ik in ieder geval verder leven met het idee dat ik gedaan had wat ik kon, zegt hij op vaderlijke toon. O god, nou gaat hij nog vertrouwelijk doen ook, denk ik als hij vertelt dat hij er alles vanaf weet, want hij heeft in een concentratiekamp gezeten. Mijn vraag in welke functie dan laat ik ongesteld. Dat soort vragen hoor je niet te stellen als naoorlogsprodukt is mij geleerd.

Hij zal er ook wel als gevangene gezeten hebben, maar wat heeft hij daar dan van opgestoken?

Kraaijeveld zit me inmiddels omstandig uit te leggen dat ik goed moet begrijpen dat het ministerie niet zal wijken, dat Alan niet meer kan bereiken dan hij nu gedaan heeft, namelijk hun respect. En, zegt Kraaijeveld, ik ken het weten, ik werk hier al twintig jaar en ken de heren van het ministerie persoonlijk. Juist ik moet volgens Kraaijeveld

veld mijn best doen Alan te laten eten, juist ik vanwege de emotionele band die ik met hem heb en de daaruit voortvloeiende mogelijkheid hem te laten stoppen.

Als ik dat zou doen, als ik het al zou kunnen, zou ik Alan's vriendschap en vertrouwen verraden, maar dat kan ik niet zeggen, de kans om Alan nog te zien zou dan zonder twijfel verkeken zijn.

Ik begrijp dat ik wel iets zal moeten zeggen omdat Kraaijeveld anders over een uur nog tegen me zit te raaskallen en ik wil godverdomme naar Alan toe, die helemaal alleen dood ligt te gaan in een ziekenhuisbed boven.

Ik zal mijn best doen, zeg ik dus, zonder te formuleren waarvoor. Treuren zakken Kraaijeveld en Naus achterover in hun stoelen.

Kan ik hem onder vier ogen spreken vraag ik zonder veel hoop op toestemming. Naus veert overeind, vraagt of hij hieruit mag begrijpen dat ik alles op alles zal zetten, alle middelen in de strijd zal werpen. Ik voel mezelf misselijk worden maar knik. Vraag me af op welke middelen hij doelt. Tranen, woedende scènes of anderzins zogehaamd vrouwelijke charmes, ik weet het niet. Natuurlijk mag ik hem, in dit geval, onder vier ogen spreken, op zijn kamer en met de bewaker achter glas op de gang. Ik moet nog even in de wachtkamer wachten, dan kunnen zij het allemaal regelen en zal Naus me de weg wijzen. Sufgeluld wacht ik en probeer me voor te bereiden op mijn bezoek aan Alan.

Naus haalt me op, op de gang wacht Kraaijeveld, die als ik langs hem loop zijn arm vol om me heen slaat, me tegen zich aandrukt en me succes wenst. Ik beheers mijn neiging hem te slaan, tegen hem te gillen dat hij goddomme met zijn poten van me af moet blijven.

Mijn maag zit nu ondersteboven in mijn keel, maar ik kan niet anders doen dan al die viezigheid hier maar over mijn kant te laten gaan.

Op weg naar boven doet Naus het gesprek dat ik net achter de rug heb nog even dunnetjes over. Justitie zou niet wijken, Kraaijeveld kon het weten, bla bla bla. Hij gaat met me mee Alan's kamer in, presenteert zich daar alsof hij mijn beste vriend is, maar Alan herkent hem niet meer. Hij gaat dus gelukkig snel weer weg. Alan vertelt me dat hij niet meer kan. Hij zal proberen te blijven knokken tot de volgende middag, maar of hij dat redt is twijfelachtig.

Bij het afscheid zeg ik mijn uiterste best te zullen doen zo snel mogelijk weer te komen, maar ik heb er een hard hoofd in.

Direkt daarna komen we bijeen op de Sosjale Joenit om te bespreken wat we moeten doen. Het ministerie zwijgt nog steeds in alle talen. Iedereen is inmiddels wanhopig gespannen. Iedere keer als de telefoon gaat schiet mijn hart als een kanonskogel mijn keel in.

Mr. Schipper, de voorzitter van de beklagcommissie en de vice-president van de Haagse rechtbank, belt naar aanleiding van het beklag dat Henk voor Alan heeft ingediend omdat het ministerie die foto weigert te geven.

Hij vraagt of dat inmiddels wel gebeurd is. Er klinkt ongelooft in zijn stem, hij kan zich niet voorstellen dat het ministerie die foto echt achterhoudt. Toch doen ze dat. Mr. Schipper wordt kwaad. Zijn standpunt komt er op neer dat het ministerie een gerechtelijke uitspraak negeert door deze weigering. Hij zegt dat het natuurlijk volslagen zinloos is een foto voor iemand te maken en hem vervolgens de beschikking erover te ontzeggen.

Dan vraagt hij hoe het verder gaat. Henk vertelt hem dat Alan stervende is, dat het nu een kwestie van uurtes is en dat het ministerie niets van zich laat horen tot nog toe. Mr. Schipper gaat bij van Hylkema, de directeur-generaal van het gevangeniswezen, de zaak aanklaarten. Na zijn gesprek met van Hylkema zal hij meteen terugbellen, belooft hij. Nog voor hij dat gedaan heeft belt Naus voor Joop. Ik schrik me lam, denk dat het nog slechter gaat met Alan.

Alan, nog even, probeer nog even te blijven ademen. Zonder verder nog aan iets te kunnen denken zit ik op een stoel voor me uit te kijken.

Dan zegt Joop dat Naus gevraagd heeft of we het goede nieuws al gehoord hebben. Alan zou akkoord gegaan zijn en zijn hongerstaking willen beëindigen op grond van een zin uit de uitspraak van de Centrale Raad van Advies. In die uitspraak wordt gesteld dat, gelet op Alan's persoonlijkheid, hij niet lang in beperkte gemeenschap, dus afzondering mag verblijven.

Joop krijgt van Naus de dienstdracht (ja ja) onmiddellijk naar het ziekenhuis te komen om de hervoeding te beginnen.

We overleggen snel. Als Alan akkoord zou willen gaan met die zin had hij dat al eerder kunnen doen, zeker gezien het feit dat in deze martelgang iedere minuut telt. Het is dus niet erg waarschijnlijk dat Naus de waarheid spreekt.

We besluiten dat Joop naar het ziekenhuis gaat en Henk en ik blijven wachten op nader bericht. Later bleek Naus' uitspraak inderdaad niet te kloppen.

AGENDA

LEIDEN

LAK (tejater)

- 4-10 deadline 20.30
- 5-10 het lelijke jonge eendje 15.00
- 8-10 duncan my life 20.30
- 9-10 zie boven
- 10-10 ik pière riviére 20.30
- 11-10 zie boven
- 12-10 luchtballon 15.00
- 16-10 spel in het slot

LAK (film)

- 6-10 minifestival Luis Bunuel
- 7-10 zie boven
- 14-10 one flew over the cuckoo's nest 22.00
- 21tot 25-10 filmfestival sociale satire

LVC (film)

- 5/6-10 Die marquise von O 20/2215
- 8/12-10 Once upon a time in America 20.00
- 15-10 Themroc 20/22.15
- 16/19-10 Coup de Torchon 20.00

LVC (muziek)

- 18-10 SPASMODIQUE !!!!

KIJKHUIS (film)

- 6-10 Brazil 19.30/22.15
- 6/8-10 The coca-cola kid 19.30/2145
- 7-10 one flew over the cuckoo's nest. 20/22.30
- 8-10 Gandhi 20.00
- 9/12-10 Männer 20/22.15
- 9/15-10 Charlotte 19.30
- 9/15-10 A passage to India 21.30
- 13-10 Kramer versus Kramer 20/22.15
- 14-10 The riverbed 20/22.15
- 15-10 Stalker 20.00
- 16/19-10 Saraba Hakobune 20/22.15
- 16/22-10 Death of a Salesman 19.30/21.45

manifestatie Heksentoer

- 6-10 manifestatie Stadhuisplein en Haarlemmerstraat, toneel, voorlichting en spreekster om 3 uur
- diskussieavond in het Vrouwenhuis, Doezastraat 34 over vrouwen en gekte, met film te beginnen om 20.00 uur

ROTTERDAM

DE BUNKER (muziek)

- 4-10 God knows the absence
Dier
Eddie Kagie
- 11-10 Jan de jong
Poem
De Jong Ones
- 18-10 Ret Marut
De wonderen der wildernis
Appellation Controllee

DEN HAAG

LOKAALVREDEBREUK

- 15-10 gangbusters 22.00

PAARD VAN TROJE (muziek)

- 4-10 junior murvin
- 10-10 jump dickie jump
- 11-10 orchestra sonora

DELFT

ELAND (muziek)

- 4-10 pharaohs
- 8-10 wilg groovy+cool cats
- 10-10 phone boot
garfield
diana ozon
fatal flowers

